

πετε... να δολοφονήση υἱὸς τὴν μητέρα του;... Δὲν θέλω...

Καὶ παλαιῶν ἀπώθει τοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἐζήτουν νὰ τὸν συλλάβωσιν.

᾿Ωφειλε τέλος νὰ ὑποκύψῃ. Κρουνοὶ τότε δακρῶν ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Προσπάθει νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀνακριτὴν.

— ᾿Α! σὰς ἱκετεύω, εἶπε, περιμείνατε, θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος.

— Καὶ αἱ ἀποδείξεις αὐταί; εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ.

— Αἱ ἀποδείξεις αὐταί.... Καὶ μήπως αὐταί εἶνε ἀποδείξεις.... Εἶνε ἀρκεταὶ διὰ τοιοῦτον ἔγκλημα; Γνωρίζω... ὑπάρχουσι φαινομενικαὶ ἀποδείξεις.... Πῶς συνέβη αὐτό; Εἶνε ἀκατανόητον. Ὑπάρχει βεβαίως ἀτυχὴς σύμπτωσης, ἀλλὰ θὰ διασαφηνισθῶν αὐτά... ὦ! πρέπει νὰ διασαφηνισθῶν.

— Καὶ ἡ Μαριέττα, τὴν ὁποίαν λησμονεῖτε καὶ ἡ ὁποία σὰς ἀνεγνώρισεν, εἶπεν ὁ ὑπάστυνος.

— Ἡ Μαριέττα! ὦ ὅχι δὲν εἶνε ἀληθές, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Φοβηθεῖσα ἅμα σὰς εἶδε.

— Ὅχι, δὲν ἦτο εἰς τὰς φρένας της, δὲν ἐγνώριζε τί ἔκαμνε.

— Εἶνε καλλίτερα τώρα καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ.

— ᾿Α! εἶθε! αὐτὴ εἶνε ἡ ἐλπίς μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ μάθῃτε τότε τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ λυπηθῇτε δι' ὅ,τι κάμνετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Οἱ κλητῆρες τὸν ὠδήγησαν ἄνευ ἀντιστάσεως ἥδη.

Αἱ συγκινήσεις ἐκεῖναί τὸν εἶχον καταβάλλει.

Ἡ περὶ τῆς συλλήψεώς του φήμη εἶχεν ἤδη διαδοθῇ, καὶ ὅτε ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κήπου κραυγαὶ καὶ ἀπειλαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν.

— Θάνατος εἰς τὸν μητροκτόνον! ἐκραύγαζε τὸ πλῆθος.

Οἱ κλητῆρες μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὸν διεφύλαξαν ἐκ τῆς κοινῆς ἀγανακτήσεως.

[Ἐπεται συνέχεια]

•P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

N'

Ὁ Πιεδούσης ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ τετυλιγμένου ἐκείνου σώματος καὶ εἶδεν ἐν πρώτοις ὅτι ἦτο σῶμα γυναικός.

Τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοῦ μανδηλίου, τεθειμένου ἰμωτρον ἐπὶ τοῦ στόματος.

Χόμη, λελυμένη, ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ

μετώπου, αἱ δὲ χεῖρας ἦσαν δεδεμέναι ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ Πιεδούσης ἔλυσεν τὸ μανδηλίου, ἀπεμάκρυνεν τὴν κόμην, καὶ ἀνεγνώρισε πάραυτα τὸ θελκτικὸν πρόσωπον, ὅπερ οὐδέποτε εἶχε λησμονήσει ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν εἶχε συλλάβει τὸν Λουδοβίκον Λεκόκ.

Ἡ Θηρεσία Λεκόντ ἦτο ἐνώπιόν του, ὡχρά, καταβεβλημένη ἀλλὰ ζῶσα.

Παρετήρει αὐτὸν περιδεής, καὶ ἀναμφιβόλως ἐνόμισεν ὅτι ἡτοιμάζετο νὰ τὴν φονεύσῃ, διότι ἔκλεισε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς αὐτῆς ψελλίζουσα.

— Φονεύσατέ με, ἀλλὰ μὴ μὲ βασανίσετε.

Ὁ ἀγαθὸς πράκτωρ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ καθησυχάσῃ τὴν νεάνίδα. Εἰς παρομοίας περιστάσεις τὰ ἔργα ἔχουσι περισσότεραν ἀξίαν τῶν λόγων.

Ἐκοψε διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του τὰ σχοινία, δι' ὧν ἦτο δεσμευμένη ἡ δεσποινὴς Λεκόντ, ἀπῆλλαξεν αὐτὴν τῆς ἐν εἵδει σουδαρίου περικαλυπτούσης τὸ σῶμά της ὀθόνης καὶ ἐβοήθησεν αὐτὴν νὰ καθίσῃ.

— Ποῦ εἶμαι; ἐπιθύρυσεν αὐτή.

— Στὸ σπῖτι κακούργων, ποῦ ἤθελαν νὰ κακοποιήσουν σὰς, ἐμένα καὶ αὐτὴν ἐδῶ τὴν μικρὴ, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Ἐχετε ὅμως ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμένα κυρία, διότι θὰ σὰς βγάλω ἀπὸ τὰ νύχια των.

— Ποῖος εἶσθε σεῖς, κύριε; Μοὶ φαίνεται ὅτι σὰς εἶδον ἄλλοτε....

— Μάλιστα, μετὰ φορὰ.... θὰ σὰς 'πῶ ποῦ ὅταν θὰ εὐγώμεν ἔξω ἀπ' ἐδῶ. Ἡμπορῶ ὅμως ἀμέσως νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι εἶμαι φίλος τοῦ κυρίου Λεκόκ.

— Τοῦ Λουδοβίκου;

— Ὅχι, τοῦ πατέρα του. Στοιχηματίζω πῶς μεταχειρίσθηκα αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰ νὰ σὰς σύρουν στὴν παγίδα ποῦ ἐπέσαστε.

— Τὸ γνωρίζετε αὐτό;

— Τὸ μαντεύω. Θὰ ἦλθαν καὶ σὰς εἶπαν πῶς ὁ κύριος Λεκόκ ἐπιθυμοῦσε νὰ σὰς ὁμιλήσῃ, καὶ ὅτι σὰς ἐπερίμενε μέσα εἰς ἓνα ἀμάξι....

— Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Ἐπρεπε νὰ δυσπιστήσω.... διότι ἐν ἄλλο ἐσπέρας ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ ἀρπάσουν διὰ τῆς βίας.... δὲν ἐσκεπτόμην ὅμως τὸν κίνδυνον.... δὲν ἐσκεπτόμην παρὰ τὸν Λουδοβίκον.... ἤμην μόνη.... καὶ ἠκολούθησα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μοῦ ἔδωκε τὴν εἰδησιν....

— Καὶ μάλιστα ἐμβόηκατε 'στὴν ἀμαξάν, ἔπεσαν ἐπάνω σας καὶ σὰς ἔκλεισαν τὸ στόμα;....

— Χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ φωνάξω.

— Καὶ τ' ἄλογα ἔτρεξαν ἀμέσως, καὶ σὰς ἔφεραν ἐδῶ εἰς τὸ διάστημα δύο ὠρῶν;...

— Δὲν ἤξεύρω.... διότι τὰ ἔχασα.... παρετήρησα μόνον ὅτι μετὰ ὁδοπορίαν, ἡ ὁποία μοὶ ἐφάνη μακρά, ἡ ἀμαξά ἐσταμάτησεν εἰς ἓν ἔρημον μέρος. Ἐκεῖ μ' ἐσῆκωσαν καὶ μ' ἔβαλαν ἐντὸς λέμβου....

— Ἐκεῖνοι ποῦ σὰς κρατοῦσαν, 'μβήκαν μαζί σας στὴν βάρκα;....

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀνέβηκαν τὸ ποτάμι ὡς τὸν μῦλον.... τὸν καιρὸν ποῦ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ντυμένος 'σὰν βρυκόλακας, ἐπερπατοῦσε γύρω εἰς τὸ ποτάμι γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς χωρικοὺς νὰ πλησιάσουν.... ᾿Α! δὲν εἶνε ἄλλος ἀπ' αὐτὸν τὸν κακούργον τὸν Τολβιάκ ποῦ ἐσχέδιασε αὐτὴ τὴν δουλειά.

— Ὁ Τολβιάκ; ἐπανελάβε μηχανικῶς ἡ δεσποινὴς Λεκόντ.

— Ναί, αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ὁ ὁποῖος κυνηγᾷ ἐσὰς καὶ αὐτὴν τὴν μικρὴ.... θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω αὐτὰ καλλίτερα ὅταν πάμε στὸ Παρίσι.... δὲν ξεύρω ἀκόμη καλὰ πῶς θὰ κάμωμεν γιὰ νὰ πάμε στὸ Παρίσι.... θὰ προσπαθῇσω ὅμως νὰ εὕρω ἓνα τρόπο....

— Σώσατε πρῶτον τὴν μικρὰν αὐτήν.

— ᾿Αν σώσω τὴν μικρὴ, θὰ σώσω καὶ σὰς, καὶ θὰ σωθῶ καὶ ἐγὼ μαζί σας. Αὐτὸ θὰ γείνη ἀπόψε ἢ ποτέ, γιὰτὶ αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι θέλουν νὰ γλυτώσουν καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας τὸ γρηγορώτερο. Ἐχω λόγους γιὰ νὰ ἤμαι γι' αὐτὸ βέβαιος.... λόγους ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σὰς 'πῶ γιὰ νὰ τοὺς καταλάβετε.

Πράγματι ὁ Πιεδούσης δὲν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ εἰς μίαν νεάνίδα καὶ εἰς ἓν παιδίον, ὅτι ὁ Τολβιάκ περιέμενε τὰ πτώματα αὐτῶν, ἵνα ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὸν ἡ εἰς συνένοχόν του τὰ ἑκατομμύρια τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

Ἐνεθυμῆτο τοὺς λόγους τῆς Σωφᾶλ, ἥτις ὠμίλησεν εἰς τὸν σύζυγόν της περὶ τοῦ καταχρονίου σχεδίου, τοῦ συλληφθέντος ὑπὸ τοῦ αὐθέντου της.

Ὁ Τολβιάκ, διεβεβαίω αὐτὴ, ἤθελε τὰ πτώματα τῶν δύο ἀθῶων θυμάτων νὰ ριφθῶσιν ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἵνα κατασυντριβῶσιν ὑπὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας.

Ἀναμφιβόλως δ' ὁ Τολβιάκ ἐπείγετο, καὶ συνεπῶς ἡ ἐκτέλεσις ὤφειλε νὰ γείνη πρὸ τῆς ἡμέρας.

— Μὲ ποῖον τρόπον θὰ μὰς ξεκάμουν; ἡρώτα ἐαυτὸν ὁ Πιεδούσης. Ἐὰν ἤμουν μόνος μου σ' αὐτὴν τὴν τρύπαν, δὲν θὰ ἔκαναν οὔτε τὸν κόπον νὰ ἔλθουν νὰ μὲ σκοτώσουν, ἀλλὰ θὰ μ' ἄφιναν μονάχα νὰ ψοφήσω ἀπὸ τὴν πείναν. Ἀφοῦ ἔχουν τὸ δέρμα μου, δὲν ἔχουν βέβαια ἀνάγκην ἀπὸ τὸν σκελετό μου, καὶ εἶνε βέβαιοι πῶς θὰ εὕρουν τὴν σκαουλὰ μου 'στὴν τσέπη μου, ὅταν θὰ εἶμαι τελειωμένος. Ἐχουν ὅμως ἀνάγκην ἀπὸ τὰς κληρονομίας, καὶ θέλουν νὰ τὰς ξεμπερδεύσουν. Ἀν δὲν τὰς ἐσκότωσαν εἰς ἄλλο μέρος, θὰ 'πῃ πῶς προτιμᾶν νὰ τὰς σκοτώσουν ἐδῶ κάτω. Μὲ ποῖον τρόπον; Αὐτὸ δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ γνωρίζω. Ἀπὸ τὴν πείναν; αὐτὸ θὰ τραβήξῃ πολὺ.... Μάλιστα ἔδωκαν νὰ φάγῃ εἰς τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ εἶδα ἐμπρός της ἓνα ψωμί καὶ ἓνα σταμνὶ νερό. Θὰ καταβιοῦν ἀπὸ τὴν καταπακτὴ νὰ μὰς σφάζουν; Αὐτὸ τὸ θέλω, γιὰτὶ θὰ τοὺς δεχθῶ μὲ τὸ ρεβόλβερ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε σωστόν, διότι τότε ἔ-

πρεπε ν' ἀρχίσουν ἀπ' αὐτό, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν.

Καθ' ὃν καιρὸν ἐξήταζεν οὕτω τὰς ἀπολειπομένας αὐτῷ ἐλπίδας, μία ιδέα διήλθε τοῦ πνεύματός του.

— Τὸ ξέρω βέβαια, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὁ Τολβιάκ δὲν ξέρεῖ διόλου πῶς ἐγὼ εὐρίσκομαι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόγειον. Ὁ μυλωνᾶς καὶ ἡ φορκοῦ ἡ γυναῖκά του δὲν θὰ ἐκαυχῆθηκαν ἐμπρός του διὰ τὸ παιγνίδι ποῦ μοῦπαιζαν. Αὐτὸ εἶνε ἓνα μικρὸ ἐμπόριο ποῦ ἔκαμαν γιὰ λογαριασμό των, καὶ τὸ ὅποῖον βγαίνει ἀπὸ τὸ πρόγραμμα ποῦ τοὺς ἔδωσε ὁ αὐθέντης ποῦ τοὺς πληρώνει. Ὁ Τολβιάκ θὰ τοὺς χρεώσῃ μεγάλη χάρι, ἂν ἀφήσω τὰ κόκκαλά μου εἰς τὸν μύλον τῆς Ὑβέτ, δὲν θὰ μάθῃ ὅμως ποτέ πῶς ἦλθα ἐδῶ. Αὐτὸ τοῦλάχιστον στοχάζονται αὐτοί, καὶ ἂν τὸ στοχάζονται, θὰ πῇ πῶς εὐρήκαν καὶ κἀνένα καλὸ μέσον διὰ νὰ μὲ ξεπαστρέψουν χωρὶς θόρυβον. Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ μέσον; Δὲν τὸ ξέρω, καὶ οὔτε θὰ χάσω τὴν ὥραν μου νὰ ζητήσω νὰ τὸ μάθω. Καλλίτερα εἶνε νὰ ζητήσω νὰ φύγω, πρὶν τὸ μέσον αὐτὸ τὸ βάλλουν εἰς ἐνέργειαν.

Μετὰ ταῦτα, ὁ Πιεδούσης ἤρχισε νὰ κατοπτεύῃ τὸ ὑπόγειον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸν εἶχον ρίψει.

Ἦτο ὑπόγειον ἀρκούντως εὐρὺ καὶ βαθύ, ὅπερ θὰ ἐχρησίμευε πρὸς τοποθέτησιν τῶν οἰνῶν καὶ τῆς καυσίμου ξυλείας κατὰ τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὁ μύλος κατωκεῖτο ὑπὸ ἀληθῶν μυλωνῶν.

Δὲν περιεῖχεν ἤδη πλέον ἢ φρύγανα καὶ βαρέλια κενά.

Ὁ Πιεδούσης διέτρεξεν αὐτὸ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐξήτασεν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς τοίχους, καὶ ἐπέισθη ὅτι τὸ ὑπόγειον δὲν εἶχε θύρας.

Δὲν ἠδύνατό τις νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ ἐξέλθῃ παρὰ διὰ τῆς καταπακτῆς.

Ἐν τούτοις ἡσθάνετο ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν ἀέρα, ὅστις θὰ εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ λιθίνου τούτου κιβωτίου διὰ τινος ὀπῆς, ἣν δὲν ἔβλεπεν.

Εἶχεν ἀφήσει ἐν τῇ γωνίᾳ, ἔνθα εὐρίσκετο ἡ μικρὰ Μάρθα, τὸ ἀναφθὲν κηρίον, διότι ἐφοβεῖτο πάντοτε μήτοι συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀποπειρώμενος ν' ἀποδράσῃ.

Ἡ Θηρεσία Λεκόντ ἐπηγρύπνει ἐπὶ τοῦ πολυτίμου ἐκείνου φωτός. Ἐκάθησε πλησίον τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάμπρεμερ καί, λησμονοῦσα τὰς ιδίας βασάνους, προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν δυστυχῇ παιδίσκην, ἥτις μόλις συνεκρατεῖτο.

Ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς, ὁ πράκτωρ διέκρινεν εἶδος φωτεινῆς ταινίας πρὸς τὸ ἄνω μέρος ἄκρου τινὸς τοῦ ζοφώδους ὑπογείου.

— Πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω καμμιὰ τρύπα, ἐσκέφθη, διότι ἀπ' ἐκεῖ ἔρχεται ὁ ψυχρὸς ἀνεμὸς ποῦ αἰσθάνομαι. Ποῦ τάχα νὰ βγαίνῃ αὕτη ἡ τρύπα; Ἴσως εἰς τὸ ποτάμι, ἢ καλλίτερα εἰς τὸ αὐλάκι ποῦ σχηματίζει ὁ φράκτης. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς πρὸ ὀλίγου εἶδα ἀπὸ τὸ μι-

κρὸ γεφύρι μὲ τρύπα μακρυὰ καὶ στενὴ, ἴσα-ἴσα ὀπίσω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ποῦ δὲν γυρίζουν ποτέ.

Εἶτα προσέθεσε συμπεραίνων :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ καθαυτὸ δρόμος γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ. Δὲν εἶμαι χονδρός, μήτε ἡ κυρία, καὶ ἀκόμη περισσότερον ἡ μικρή. Θὰ περάσωμε χωρὶς δυσκολίαν ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἂν δὲν εἶνε προφυλαγμένη μὲ σίδερα. Τὸ ζήτημα εἶνε μονάχα νὰ ἡμπορέσω νὰ φθάσω ἔως ἐκεῖ, καὶ ἐδῶ κάτω εἶδα βαρέλια, τὰ ὅποια ἡμποροῦμε νὰ μεταχειρισθούμε, ἀφοῦ τὰ βάλωμε τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Μόνον ἐκεῖνο ποῦ μὲ κἀνει ν' ἀπορῶ εἶνε, πῶς οἱ κακοῦργοι δὲν τὸ ἐσκέφθηκαν αὐτό. Μπα! Οἱ Σωφᾶλ λογαριάζουν πῶς ἐσκοτώθηκα, καὶ ὁ Τολβιάκ ξέρεῖ πῶς ἡ δεσποινὶς ἔχει δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια, καὶ πῶς ἡ μικρὴ εἶνε τώρα μισαποθαμένη. Τώρα πρόκειται νὰ τοὺς φύγωμεν.

Οὕτω διαλογιζόμενος, ἵστατο πλησίον τοῦ τοίχου καὶ ἀκριβῶς ὑποκάτω τῆς ὀπῆς, ἐξ ἧς ἤλπιζε νὰ διαβῇ.

Αἶφνης ἀρκετὴ ποσότης ψυχροῦ ὕδατος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ τὸν κατέκλυσε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁπισθοχώρησε, καὶ ἠρώτησεν ἑαυτὸν μετ' ἀνησυχίας, πόθεν ἄρα γένηται νὰ προήρχετο ὁ λίαν ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος καταρράκτης, δὲν ἐβράδυσε δὲ νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου.

Ὑπόκωφος ψίθυρος, ἀσθενὲς πάφλασμα ὕδατος καὶ δευτέρως καταρράκτης καταπεσὼν ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἔπεισαν αὐτὸν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὀπῆς.

— Ἀ! τοὺς ἀθλίους, ἀνέκραξεν, ἐσήκωσαν ταῖς σανίδες τοῦ ἐπάνω φράκτη καὶ ἔκλεισαν τοῦ κάτω. Τὸ αὐλάκι θὰ γεμίσῃ... καὶ ἀφοῦ γεμίσῃ, θὰ χυθῇ μέσα στὸ ὑπόγειον. Θὰ πνιγούμεν ὅσιν ποντικοὶ ἐδῶ μέσα. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ λόγος ποῦ δὲν ἐσκότωσαν κἀνένα, διότι ἤξευραν ὅτι τὸ νερὸν θὰ μᾶς ξεπαστρέψῃ ὅλους. Τώρα φθάνει εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς τρύπας, καὶ ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸ ὑπόγειον θὰ εἶνε γεμάτο ὡς ἐπάνω, καὶ βέβαια θὰ πνιγούμεν.

Ἐντρομος καὶ τεταραγμένος ὁ Πιεδούσης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γωνίαν, ἔνθα ἡ Θηρεσία καὶ ἡ Μάρθα ἦσαν συνεσπειρωμένοι ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην.

Ἡ δεσποινὶς Λεκόντ, λησμονοῦσα τὰς ιδίας βασάνους, ἐθέρμαινε τὴν παιδίσκην εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐκάλυπτεν αὐτὴν διὰ φιλημάτων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἡρώτα πῶς ὠνομάζετο, καὶ αὕτη τῇ ἀπάντησεν :

— Μάρθα Κάμπρεμερ.

— Μάρθα! ἐπανελάμβανεν ἡ Θηρεσία. Ἡ Μάρθα Κάμπρεμερ, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουν τόσον νὰ γνωρίσω!

— Μάλιστα, εἶπε ζωηρῶς ὁ Πιεδούσης, εἰσθε συγγενεῖς, καὶ αὕτη εἶνε ἡ αἰτία ποῦ θέλουν νὰ σᾶς σκοτώσουν. Βλέπετε τί γίνεται ἐδῶ;

Τὸ ὕδωρ εἰσῆρχετο ἤδη μεθ' ὀρμῆς διὰ

τῆς ὀπῆς καὶ ἐκάλυπτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἔδαφος τοῦ ὑπογείου.

Ὁ καταρράκτης ἔβρεχεν ἤδη τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς φυλακῆς ἐκείνης, ἥτις ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ μετασχηματισθῇ εἰς δεξαμενὴν.

Ἐπειδὴ ἡ ὀπὴ εὐρίσκετο πολὺ κάτω τοῦ φράκτου, καὶ τὸ πληροῦν τὸν φράκτην ρεῦμα ἦτο ὀγκωδέστερον, εἶπετο ὅτι ἡ πλημμύρα θὰ ἦτο ἐντελεστέρα καὶ ταχύτερα.

— Εἴμεθα χαμένοι, ἐψιθύρισε ἡ Θηρεσία.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις αὐτοστιγμὴ ἔσχεν ἔμπνευσίν τινα.

Ἦρπασε τὸ κηρίον, ὅπερ ἐκράτει ἡ Θηρεσία, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα εὐρίσκοντο τὰ βαρέλια.

Ὑπῆρχον τρία τεθειμένα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὁ δὲ Πιεδούσης ἐβεβιαώθη, κτυπῶν αὐτὰ διὰ τοῦ ποδός, ὅτι ἦσαν κενά.

Ἴνα καταστήσῃ αὐτὰ νικητοσώστας, δὲν ἔπρεπε νὰ πράξῃ ἑτερόν τι ἢ νὰ ἐμποδίσῃ νὰ πληρωθῶσιν ἐπιπλέοντα ὕδατος. Τὰ πώματα αὐτῶν εἶχον ἀφαιρεθῇ καὶ ἔπρεπε νὰ τ' ἀναπληρώσῃ.

Ὁ πράκτωρ παρετήρησε τοὺς ὡς κλίνη χρησιμεύσαντας αὐτῷ σάκκους.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἔλαβεν ἓνα, τὸν ἔκοψε διὰ τῆς μαχαίρας του, καὶ μετεχειρίσθη τὰ τεμάχια ἵνα ἐμφορᾷ τὰ βαρέλια. Εἶτα ὤθησεν αὐτά, οὕτω πεφραγμένα, καὶ ἐκύλισεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπογείου.

Ἐν τῷ ὑπογείῳ εἶχεν ἤδη σχηματισθῇ μικρὰ λίμνη, ἥτις ἐμεγεθύνετο ταχέως.

Ὁ Πιεδούσης, πλησιάζας, ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Θηρεσίαν, ἥτις εἶχεν ἤδη ἐννοήσει τὸν σκοπὸν του, καὶ τῇ λέγει :

— Δεσποινίς! δὲ μᾶς μένει ἄλλη ἐλπὶς σωτηρίας παρὰ αὕτη. Τὸ νερὸ θὰ σηκωθῇ πολὺ ὀγρήγορα. Ἄν ἔχῃς ἀρκετὴ δύναμι καὶ θάρρος νὰ πιασθῇς εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ βαρέλια, καὶ νὰ κρατηθῇς ἐκεῖ ἐπάνω, ἐτελείωσε, ἐγλυτώσατε.

— Καὶ τὸ παιδί αὐτό; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Λεκόντ, δεικνύουσα τὴν Μάρθαν.

— Ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω γι' αὐτήν, ἀπήντησεν ὁ γενναῖος πράκτωρ, καὶ διὰ σᾶς ἀκόμη. Τώρα θὰ βάλω τὴν μικρὴ ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλλο βαρέλι, ἐγὼ θὰ κολυμβῶ ἀνάμεσά ἀπὸ τὰ δύο βαρέλια γιὰ νὰ μὴν πέσετε, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ παλαίψω μὲ τὸ νερὸ, ποῦ θὰ μᾶς σπρώχνῃ, ὅταν θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν τρύπαν. Θὰ περάσωμεν ὀλίγαις κακαῖς στιγμαῖς, δὲν θὰ βαστάξῃ ὅμως αὐτὸ πολὺ, καὶ ἅμα τὸ νερὸ φθάσῃ ἔως τὴν τρύπαν θὰ ἐργασθῶ μὲ ἓνα τέτοιον τρόπον, ποῦ θὰ πεταχθοῦμε ἔξω. Ἐπειδὴ ἡ τρύπα δὲν θὰ εἶνε πολὺ μεγάλη γιὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ περάσουν τὰ βαρέλια, θὰ βάλετε τὰ δύο σὰς χέρια ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου, ἡ μικρὴ καὶ ἡ ἐγὼ, καὶ θ' ἀφήσωμεν νὰ μᾶς σῶσιν τὸ νερὸ. Μὴν ἔχετε κἀνένα φέδιον διότι κολυμβῶ ὅσιν φώκια, καὶ θὰ εἶ

μεν χωρίς κἀνένα δυστύχημα, ὥς τὸ ὑπόσχομαι.

— Εἶμαι ἐτοιμή, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Θηρεσία.

— Καὶ σύ, Μάρθα;

— Ἐγώ, θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, ἀπῆντησεν ἡ μικρὰ ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν. Σὲ γνωρίζω καλὰ τώρα, σὲ εἶδα μαζί μὲ τὸν πατέρα.

— Ἐλπίζω αὖριον νὰ ἀγκαλιάσῃς τὸν πατέρα σου, ἐπιθύρουν ὁ Πιεδοῦσης.

Καὶ ἀνεγείρας τὴν παιδίσκην εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἔθεσεν αὐτὴν ἐφ' ἐνὸς βραχίονος.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Στιγμὰς τινὰς πρότερον ἔτρεμε καὶ εἰς τὴν σκέψιν μόνην συναντήσεώς τινος μετὰ τῆς Χάριτος; ἤδη ἐσχεδιάζεν ἀσφαλῆ τινα τρόπον ὅπως συναντήσῃ κρυφίως τὴν ὑπ' αὐτῆς ληστευθεῖσαν τῶν δικαιωμάτων της.

Πράγματι... δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ καιρόν... Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τὴν Χάριτα, αὐθημερὸν μάλιστα, ἐὰν ἦτο τοῦτο δυνατόν. Καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἐπιούσαν τὸ βραδύτερον.

Προσέβλεψε μηχανικῶς περὶ αὐτὴν, ἐνδοιάζουσα νὰ ἐγκρίνῃ τὸ διάβημά της τοῦτο.

Τὸ βλέμμα της ἔπεσεν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου.

Μήπως ἦτο ὀφθαλμαπάτη;

Εἶχεν ἀληθῶς ἴδει τὴν θύραν κατ' ἀρχὰς διηνεωγμένην... καὶ αἰφνιδίως κλεισθεῖσαν αὖθις, ὅπως ἀθροῦδως καὶ ἀνεπιστῆτως.

Μήπως ἦτο πλάνη, ἢ μήπως πράγματι εἶχεν ἀκούσει, ταῦτοχρόνως, ὅπισθεν της ἦχον φωνῆς ὁμιλοῦσης ἐν τῷ θερμωστέῳ; Περιέμενεν.

Αἱ φωναί... ἐὰν τὰς εἶχε πραγματικῶς ἀκούσει... δὲν ἔφθανον μέχρις αὐτῆς.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν αἰθούσαν τοῦ σφαιριστηρίου, ὅπως ἐξακριβώσῃ τὴν πρώτην ἀμφιβολίαν της.

Ἦψου ἤδη τὴν χεῖρα, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν...

Οἱ ἦχοι τῆς φωνῆς ἤρχισαν αὖθις.

Ὡμίλουν, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἠδύνετο νὰ διακρίνῃ τὰς λέξεις.

— Δὲν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε διαταγὴν τινα, κύριε; ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν, διότι πράγματι ἦσαν δύο ἄνδρες οἱ ὁμιλοῦντες.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος.

Ἡ Μέρση ἐφρίκιασε καὶ ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς, διότι ἀνεγνώρισε τὴν δευτέραν τὴν φωνήν.

τὴ πλησίον τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιρίου, διστάζουσα πάντοτε.

Μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν, ἡ φωνὴ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ ἠκούσθη ἐκ νέου, ἀλλὰ πολὺ ἑγγυτέρα.

— Εἰσθε αὐτοῦ, θεῖα μου; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ νεαρὸς κληρικός.

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἡ Μέρση ἔτρεμε.

Φυσικῶς, ὁ Ἰούλιος ἐπανέλαβεν ἡχηρότερον:

— Εἰσθε αὐτοῦ; Ἐχω καὶ τι νὰ σὰς εἰπω.

Ἡ Μέρση κατέβαλεν ὑψίστην προσπάθειαν καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν εἶνε ἐδῶ.

Ταῦτοχρόνως ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν τοῦ θερμωστέου καὶ εἶδε τὸν Ἰούλιον Γκραῦ ἐπὶ τῆς οὐδοῦ.

Προσέβλεψαν ἀλλήλους χωρίς οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρωσι.

Ἡ κατὰστασίς των ἦτον ἐξ ἴσου δυσχερὴς καὶ δι' ἀμφοτέρους... καίτοι διὰ λόγους ἐκ βάσεως διαφόρους δι' ἕκαστον.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐπανεβλεπεν... αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ὤφειλε ποτὲ νὰ μὴ ἴδῃ πλέον.. αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα.

Ἡ Μέρση ἐπίσης τὸν ἐπανεβλεπε... τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἐφοβεῖτο, τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου αἱ ἐνέργειαι καὶ πράξεις τῇ ἐφάνιντο ὅτι ἐστρέφοντο κατ' αὐτῆς, καὶ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐπίστευε τοῦλάχιστον ὅτι ἦτο αὕτη ὑποπτος.

Ἐφ' ᾧ ἡ Μέρση ὠμίλησε πρώτη:

— Μήπως ἠλπίζετε ὅτι θὰ εὐρίσκετε ἐδῶ τὴν Λαίδην Ζάνετ; ἠρώτησε βεβιασμένως ἡ Μέρση.

Ἐκεῖνος τῇ ἀπῆντησεν, ἔτι μᾶλλον βεβιασμένως.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὀλίγον ἐνδιαφέρει τὸ πρᾶγμα, διότι δύναμαι νὰ τὴν ἴδω καὶ ὅποτε ἄλλοτε.

Καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῇ εἰπὼν ταῦτα.

Ἡ Μέρση ἔβη πρὸς αὐτὸν μετ' ἀπέλπιδος ἀποφάσεως, ἐννοοῦσα νὰ τὸν κρατήσῃ, προδιατεθειμένη ἴσως καὶ νὰ ἐξηγηθῇ πρὸς αὐτόν.

Ἡ βεβιασμένη ἀναχώρησίς του, ἡ παράδοξος στενοχωρία τῶν τρόπων του, τὰ πάντα τὴν ἐνίσχυνον εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκεῖνος μαντεύσας αὐτὸς μόνος τὴν ἀλήθειαν, τὴν κατεδίκαζε.

Καὶ ἂν ἀληθῶς οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα; Ἐὰν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἶχεν ἀνακαλύψει τι, ὅπερ νὰ ἔθετεν αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσίν του, πᾶσα ἀπόπειρά της ὅπως φέρῃ τὴν Χάριτα εἰς σημεῖον νὰ διακυβεύσῃ τὰ πάντα δι' ἐνὸς συμβιβασμοῦ, καθίστατο ἀνωφελές. Ἡ ἀπώλειά της ἦτο γεγονός.

Τὸ πρώτιστον καὶ ζωρότερον ἐνδιαφέρον τὴν στιγμὴν ταύτην ἦτο λοιπὸν ν' ἀνακαλύψῃ καὶ αὕτη τι ἐκ τῶν περὶ αὐτῆς σκέψεων του.

Ἐπρεπε νὰ γνωρίσῃ τί περὶ αὐτῆς ἐσκέπτετο ὁ Ἰούλιος Γκραῦ.

Ἡθέλησε νὰ φθάσῃ εἰς τοῦτο ἀποτόμως καὶ ἀμέσως, διότι ἡ ἀγωνία μιᾶς ἀναβολῆς, ἡ διάρκειά της ἀβεβαιότητος τὴν ἐθανάτωνεν.

Ἐρρίφθη λοιπὸν σχεδὸν ἔμπροσθέν του καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἦτο ἕτοιμος ν' ἀπέλθῃ.

— Ἡ λαίδη Ζάνετ δέχεται τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπισκέψεις τινὰς, τῷ εἶπε μετὰ βεβιασμένου μειδιάματος. Ἐὰν θέλετε νὰ τὴν περιμείνητε ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψῃ πολὺ ταχέως.

Ἡ ἀγωνία ἦν κατέβαλλεν, ὅπως τῷ ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν της εἶχε προκαλέσει παροδικὴν τῶν παρειῶν της ἐρύθρωσιν.

Ὅσον δ' ἐξηντημένη, ἄτονος καὶ ἰσχνὴ ἂν ἦτο, τὸ θέλητρον τῆς καλλονῆς της ἦτον ἀκόμη ἐπαρκῶς ἰσχυρόν, ὅπως τὸν ἐλύσῃ καὶ τὸν κρατήσῃ, παρὰ πᾶσαν τὴν θέλησίν του.

Ἐκεῖνος πᾶν ὅ,τι εἶχε νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ ἦτο, ὅτι εἶχε συνομιλήσει μετὰ τινος κηπουροῦ ἐν τῷ θερμωστέῳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει ἐπιμελῶς τὰς δεούσας παραγγελίας του ὡς καὶ εἰς τὸν θυρωρόν.

Ἡδύνατο ὅθεν νὰ γράψῃ ταῦτα, ν' ἀφήσῃ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὴν λαίδην Ζάνετ καὶ ν' ἀπέλθῃ τοῦ μεγάρου της.

Χάριν τῆς γαλήνης τοῦ πνεύματός του καὶ πρὸς καθήσυχασιν τοῦ πρὸς τὸν Ὁράτιον καθήκοντός του, δὲν ἠδύνατο καὶ δὲν ὤφειλε νὰ πράξῃ ἄλλως.

Τὸ καλλίτερον ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ προφασισθῇ οἰανδήποτε αἰτίαν ὅπως ζητήσῃ εὐλογοφανῆ συγγνώμην καὶ νὰ ἀπέλθῃ ἀμέσως μακρὰν τῆς Μέρσης.

Ἡθέλησε νὰ τὸ πράξῃ, ἀλλὰ δὲν εὗρε ποσὸς ἐν ἑαυτῷ τὴν πρὸς τοῦτο ἰσχύν.

Ἐσκέφθη ὅτι τῷ ἐπετρέπετο νὰ βλέπῃ τοῦλάχιστον τὴν νεάνίδα.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἦτο ἤδη ἡττημένος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης συνήντησαν τοὺς ἰδικούς του. Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ἐὰν δὲν φαίνωμαι ὀχληρὸς, ἐφέλλισε, θὰ περιμείνω ἐδῶ τὴν θεῖάν μου, ὡς εἶχετε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ μοι προτείνετε.

Ἐκεῖνη παρετήρησε τὴν στενοχωρίαν του καὶ ἐξηκρίβωσεν ὅτι ἐβίαζεν ἑαυτὸν νὰ μὴ τὴν βλέπῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, προσβλέψαντες αὐτὴν πρὸς στιγμὴν, ἐταπεινώθησαν πάλιν. Οἱ λόγοι τῷ ἔλειπον, ἡ δὲ καρδιά του συνεσφίγγετο.

— Ἐὰν τὸν βλέπω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσκέπτετο ἐκεῖνη, θ' ἀναγκασθῶ νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας του καὶ θὰ τῷ ἐξομολογῶ πᾶν ὅ,τι ἔπραξα.

— Ἐὰν ἐξακολουθῶ νὰ τὴν βλέπω, ἐσκέπτετο ἐκεῖνος, θ' ἀναγκασθῶ νὰ γονυπετήσω πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ τῇ ὁμολογήσω πᾶν ὅ,τι μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνωμαι.

Δι' ὃ, τοὺς ὀφθαλμούς πάντοτε κάτω νεύων, τῇ προσήνεγκεν ἔδραν.

Ἐκεῖνη, ἐπίσης, πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς της τηροῦσα τεταπεινωμένους, ἔλαβε τὸ κάθισμα, εὐχαριστήσασα αὐτὸν σιγηλῇ τῇ φωνῇ.